

AKLIN ÜŞÜMESİN

Bir ses işitiyorum. Şu karşıda gürültüyle oynayan çocuklarınki değil, başka bir şey. Dikkat kesiliyorum. Bir ağlama sesi mi bu? Evet, evet birisi ağlıyor, hatta bir bebek sesi bu. Biraz daha dinliyorum güzel bebeğin ağlayışını. Hemen içimi derin bir hüzün kaplıyor neredeyse ben de ağlayacağım ama kendimi tutmaya çalışıyorum. “Neden?” diye düşünmeye fırsat bulamadan anlıyorum. Ve anladığımdaysa sadece “Ağlama bebek.” diyebiliyorum. “Yaşarken zaten ağlayacaksın bari şimdi ağlama!”

Ürkek bir ses “Sen kimsin?” diye soruyor. Biraz duraksıyorum. Şimdiye kadar beni duyabilen hiç kimse olmamıştı. “Beni duyuyor musun?” diyorum. “Evet.” diyor, ardından sen de mi meleksin?” diye devam ediyor. Bu sefer biraz daha cesur, merakı ağlamasını unutturuyor. “Hayır.” diyorum hemen “Melek değilim, senin gibi insanım ben de. Adım Deli Mehmet.”

“Ama insanlar beni duyamazlar.” diyor bebek.

Gülümseyerek “Ben onlar gibi değilim, onlar gibi değilim ama ben de insanım.” diyorum ve uzun zaman sonra konuşacak birini bulmanın heyecanıyla “Senin adın ne?” diye soruyorum.

Bir süre düşünüyor ve sonunda “Bilmiyorum, henüz benim bir adım yok galiba. Bana herkes bebek diyor şimdilik.” diye cevaplıyor sorumu.

Gerçek şu ki ona da Mehmet adını verecekler ama bunu hemen söylemiyorum.

“Az önce neden ağlıyordun?” diye soruyorum. Cevabını bilsem de yeniden soruyorum, ondan duymak istiyorum bir kez olsun. Birden hüzünleniyor yine, yani en azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. “Benim...” diyor duraksıyor, minik bir iç çekiş duyuyorum. “Benim bacaklarım yok.

“Bakın, bakın Deli Mehmet ağlıyor!” Sokaktaki çocuklardan biri beni gösteriyor diğerlerine, ben ağlıyormuşum ama o gülüyor. Önemsemiyorum bile onu, aklım hala az önceki bebekte. “Ağlama bebek. Ayaklarının yokluğuna ağlama. ‘Ayaklarım olmadan doğacağım.’ diye ağlama. Bazıları yürekleri olmadan doğuyorlar! Sense onlardan daha çok tamsın, sen onlardan çok daha insansın.”

Oturduğum yerden kalkıyorum. Aklım eksikmiş benim, öyle derler. Ben Mehmet'im. Aklım eksikmiş benim ya, insanlığımın tamlığından söz etmezler. Herhalde kendi eksik yürekleri bunu almadığından...

Ben ayağa kalkınca kaçışan çocuklara bir kez daha bakıp eve giriyorum. Annem içeride oturmuş örgü örüyor. Beni görünce “Mehmet, gel yavrum.” diyor sıcacık. Ona bakıp “Bebek...” diye anlatmaya çalışıyorum ama sesler ağızımdan garip garip çıkıyor. “Bebek, bebek, bebek...”

Annem örgüsünü bırakıp oturduğu yerden kalkıyor. Gülümseyerek bana yaklaşıyor ve ne kadar düzeltmeyi denesem de düzeltemediğim önümde çarpık duran ellerimi tutuyor. Anlatmak istiyorum ama sanki annem zaten biliyor.

Yeniden bahçeye çıkıyorum. Biraz öylece oturuyorum. Sonra gökyüzüne bakıyorum ve sonra yeniden yola. Adamın biri elindeki değneği kaldırıma vura vura yürüyor, gözlerinde siyah camlı bir gözlük. Biraz ona bakıyorum. Karşıya geçmek için yaya geçidinde beklemeye başlıyor. Kendi kendine “Kırmızı, sarı, yeşil diye tekrar tekrar söyleniyor. Kırmızı, sarı, yeşil... Hepsi rüyaymış.

Gülümsüyorum. “Senin hayal ettiğin gibiler.” diyorum “Aynen olmasını istediğin gibiler ve senden önemli değiller.” Ama adam, beni duymuyor tabii ki. Karşıya geçmek için trafik lambalarından gelecek sesi bekliyor pürdikkat ve sesi duyar duymaz elinde değneğiyle karşıya geçmeye başlıyor.

Aslında daha önceleri görebiliyormuş, “Bir iş kazası.” dedi kendi kendine. “Bir iş kazası aldı gözlerimi benden. Oysa çok kısa bir zaman öncesiydi; hep böyle kalacak sandığım, her şeyden, herkesten daha iyi daha akıllıydım. Nerede birini görsem eksikliği olan ‘Aaa yazık, ne yazık!’ der, acırdım. Bu düşüncelerle amcam derin bir iç çekti, bu iç çekiş bebeğinkinden sanki biraz farklı gibiydi.

Sonra devam etti: “Her geçen gün hayat benden bir şeyler aldı. Gençliğimi, gözlerimi, sağlığımı... Ama aldığından da fazlasını verdi. Belki vicdanımı, belki daha fazla insan olmayı, belki

daha dürüst olmayı, her şeye rağmen hayatta kalmak için çabalamayı. Amcamın aklında ne çok şey varmış. Böyle daha mutluymuş aslında. Bir zamanlar gören gözleriyle anlamazken şimdi görmüyormuş; ama aslında her şeyi daha iyi anlayıp daha fazla idrak edebiliyormuş.

O karşıya geçince bende geri dönüyorum evimizin önüne...

“Deli, deli... Kendi kendine gülüyor! Deli, deli... Kendi kendine gülüyor!” bu sefer başka bir çocuk köşeden bana bakıyor. Bense gülmeye devam ediyorum. Ah, bir bilseler! O bebekle o adam bir bilse asıl kendilerinin tastamam olduğunu. Asıl kendilerinin eksiksiz birer insan olduğunu bir bilseler!

Ben oturmaya devam ederken annem pencereden sesleniyor: “Oğlum, Mehmet’im üşümedin mi?” Yine gülümsüyor bana, tülbenti hafif geriye kaymış bir yandan da onu düzeltiyor. “Adam...” diyorum birkaç kere, yine anlayışla başını sallayıp içeri giriyor.

Öylece oturuyorum bir kez daha ve dünyanın hali beni bir kez daha şaşırtıyor. Ben Mehmet’im. Deli Mehmet, hani akli noksan olan.

Yeniden sokağa bakıyorum. Herkes kendi telaşında yaşayıp gidiyor. Ne yaşamak! Yüreklere olmadan, hayalleri olmadan, bir çift ayak, bir çift göz, övünülecek bir akılla; tıpkısının aynı hayatlarda zamanlarını tüketiyorlar. Hiçbiri ne o bebek, ne o adam ne de o kız... Bir tek o üçü gerçekten yaşıyor işte. Bir tek o bebek koşuyor uçsuz bucaksız sokaklarda, bir tek o adam görüyor dünyanın bin bir rengini...

Birden annem beliriyor yanı başımda, elinde sabahtan beri örüp durduğu şey. Sonra uzatıyor onu, “Bak Mehmet.” elindekini kaldırıyor gülümseyerek. Bir bere örmüş bana. Ben gülümseyince daha da belirginleşiyor gülümsemesi. Tam benim aklımdakiyle aynı şeyi söylerken bereyi başıma geçiriyor:

“Aklın üşümesin Mehmet’im. Bir tek sen akıl ediyorsun dünyanın yükünü. Aklın üşümesin.”

Şapka başımda sokağa koşuyorum. Manzara aynı. Bebeğe sesleniyorum:

“Eğer bir gün buradan geçersen bebeğim unutma ben Deli Mehmet’im. Akli noksan, bedeni tam Mehmet. Sen; sen de Mehmet’sin. Senin aklın tam ama bedeninde var biraz noksan. Gözleri görmeyen Mehmet Amca, hani şu yolda karşıdan karşıya geçmeye çalışan; onun da akli da bedeni de tam ama göremiyor.

Biliyor musun, başka Mehmetler de var? Onların da eksik yanları var ama kusur mu sanıyorsun onları! Belki insanlıklarında, belki ahlaklarında, belki vicdanlarında, kim bilir belki de çocuklarında...

Eğer bir gün yine buradan geçersen şunu unutma ki ben Deli Mehmet’im, akıllıyım diye övünenler yüzünden belki de deliliktir benim kaderim.

Aklını nereden bulduğu, kendi akıyla kendine akıl bulmuşsa bile o akıyla ne durumda olduğu, istese sanki değiştirebilirmiş gibi bir hücrecini bedeninde; bildiği. Aslında gerçek şu ki sanki onun deli benim akıllı olduğum.

Eksiklerin senin tercihin değil, diğer özelliklerin de. Madem kaderinmiş bu yazgıyı yaşamak; herkes başka başka, sen de böylesin. Şu gülen çocuk var ya, o da Mehmet aslında. Bilmiyor, ah bilse çok yakın bir zamanda düşecek ve düşünce de çolak kalacak.

Ben sana ağlamıyorum bebek, görmeyen Mehmet Amcama değil ağlamam. Benim içimde her zaman bir tek hüznün var aslında, o da bütün dünyaları yaratmışçasına kendine tapan; ama asıl görmeyen göz, duymayan kulak, bilmeyen akıl onların eksikleri. Çünkü onlar tozpembe dünyalarında gerçekleri yaşamayanlar... Çünkü onlar bugün başkasına acılamakla yarın kendine acılamak arasındaki yakınlığı anlamadığı için acınacak olanlar...

Eğer bir gün buradan geçersen yine Mehmet’im, Unutma ben Deli Mehmet’im. Hayatta en çok gönlü hoş, vicdanı hoş insanları severim ve insan olmanın ne demek olduğunu bilenleri. Ben insanı insan yapan değerleri severim.